

Čas od času se stane, že se mi některá díla našich umělců vysloveně asociují dohromady. Takto začínala jedna má recenze a tato věta se mi hodí znovu. V té recenzi to bylo o tom, jak dva interpreti nezávisle na sobě vyprodukují podobný výkon, v tomto povídání to bude spíše o srovnání.

Ta tři CD natočily Květy, Poslední výstřel a pak hned několik interpretů jako hold O. Janotovi. Účinkující se pouštějí na tenký led experimentů a provokující muziky, pokaždé však s jinými prostředky a s jiným výsledkem.

Květy na albu *Myjau* celkem nepřekvapují – pokračují ve své linii nudivých až prudivých a nenápaditých zvukových koláží s občasnými intelektuálními výkřiky. Je patrná snaha po výjimečnosti, dílo však nemá směr a není uspořádané – jedná se spíše o sérii „náhodných výstřelů“ – abych zůstal u terminologie. Rým

ují: ty víš/jak moc mi chybíš/dívám se výš. Nakonec, u Květů nic nového. Nepopírám, že deska bude určitě zneužita k poukazu, že pokud jí nerozumíte, nejste intelektuál.

Poslední výstřel a album *Rozhodně nečekejte sex* je pravým opakem v provedení – vynikne to právě proto, že míří na přibližně stejné publikum. Deska hýří nápady, které jsou rychle rozvinuté a stejně rychle opuštěné – nestačí tak začít nudit, nejsou ždímané za každou cenu – pozná se to především na stopážích – většinou kolem 2 minut (Květy spíš k 5). Nápady jsou i v textech – dostatečně abstraktní, přitom ale vtipné a provokující – opět srovnám rýmy: Co dělá Ken/není myč oken/Mitch Buchanan, nebo zábavným opakováním koncovek, které dává náhle textu nový význam: Ležíš tu na gaučičiči, jako mrtvolalala. Květy provokují sice také, ale spíš tou šedí a nudou a neustálým opakováním. Kdyby se Kašpárek v rohlíku u Posledního výstřelu poučil, nemusela být Kašpárkova druhá deska propadákem. Doufám, že Poslední výstřel nebude posledním výstřelem a ani od jejich další desky rozhodně nečekám sex, ale dobrou, veselou, vypořádanou, hravou muziku.

Na CD **Ztracený ve světě (a tribute to O.J.)** se 17 interpretů pokouší zahrát Janotovu minimalisticky depresivní, do sebe obrácenou muziku. Oklamáni pocitem, že válení se v dlouhých tónech a mumlání svede každý, vstoupili interpreti jeden jak druhý na tenký led cover verzí a ten se s nimi, jak jinak, probořil až k samému dnu umění. Uvázli v bahnu na dně a marně se z něj snaží vyhrabat tzv. „osobními vklady“. Ani to však nemůže dopadnout dobře, protože Janotova muzika je snesitelná pouze v osobním podání interpreta a autora, jako osobní výpověď. Zejména jednotné netempo a z toho plynoucí nemelodie jsou smrtící pro jakýkoliv pokus o osobní vklad. Texty jsou spíše shluky slov, předstírající že jsou impresionistickými obrazy - tady interpreti nemohli dělat už naprosto nic, jen nesmyslně dávat důrazy na slova, o kterých si mysleli, že jsou důležitá. Prostě pokud vám pohádku vypráví někdo jiný a předstírá, jak to prožívá, a že je to i jeho osobní umělecký příběh, prostě lže.

Na první pohled překvapivě z tohoto souboje vychází asi jako nejmenší poražený (o jakémkoliv vítězství nebo aspoň remíze nelze naprosto mluvit) **Tomáš Kočko**, když se podíváme na jeho dosavadní tvorbu, zjistíme, že to vlastně překvapivé není – jen zúročil svůj despotický přís

up k zdrojům své muziky. Ještě máme v čerstvé paměti, jak TK znásilnil koledy, o jeho ostatních poplórech ani nemluvě. Nu, a tady se mu to hodilo, dokázal Janotově hudbě vtisknout svůj výraz (ale dobře jí tak, říkám si, TK má u mě malý kladný bezvýznamný bod) i aranži. Nakonec, i titul si vybral příznačně: *Fetišista*. Pokusil se o Ty Koberský synky natočené na rychlost šelakových desek (78 otáček za minutu) a přehrávaných rychlostí desek mluveného slova (16 ot. min.). Ve skladbě nechybělo ani oslavné scénické sborové óóóóó – no prostě divadlo jak hrom. Ostatně, Kočko je jediný na desce dvakrát, i v tomto kvantitativním kritériu se tedy jeho ego prosadilo. Ovšem *Sedm havranů* už bylo sousto nad jeho síly a Janota vítězí. No, a co zbývající:

Jablkoň

to pojala jako „Bud’ zase jednou mladá“, ovšem bez té autentičnosti.

Žamboši

zvolili model „Odkolébavka“ a zní to stejně neupřímně jako Jablkoň. Žamboši se navíc ztrácejí v rozlehlých Janotových plochách a bloudí a bloudí.

Tara Fuki

se pokusili Janotu pojmout jako world music, ale jakejpak world music, když autora známe, že jo. Tady jsem poprvé usnul. Ani

Cimbálová muzika S. Gabriela

se nedokázala oprostít od svých lidovkovitých klišé, jen prostě asi 10x zpomalila. Aspoň ale prudila jen 2,34 min., zdaleka nejméně.

Experimenty

Napsal uživatel Miloš Keller
Pondělí, 01 Únor 2010 23:15

Jana Vébrová a Ivan Acher

by měli nejprve být si jistí ve svém repertoáru, aby aspoň se měli o co opřít, než se pustí na zmiňovaný tenký led –s nimi to žbluňklo pořádně. Jako kdyby mateřská školka inscenovala Kytici.

Traband

se rozpomněl na Lano, co tě k nebi poutá, už je mi trapné psát, že 10x zpomalil a bylo vymalováno.

Jarret

a

Hukl

jsem fakt nerozlišil a v závěru Hukla usnul podruhé. O

FruFru

jsem se bál, že během skladby umře. Na

Květy

jsem byl docela zvědav, už vzhledem k výše uvedené desce Myau. Trošku jsem se jim musel omluvit, jejich jinak mdlá muzika byla v kontextu těch ostatních výrazným oživením. Ale pak to zase sklouzlo zpět do nudy:

Minach

si připrdával na jakousi trumpetu a já usnul potřetí. Slovenský

ZVA 12-28 band

si myslel, že si vybral nějakou legraci s názvem

Balada o požárním hydrantu

a nedal ani na v notovém zápisu jistě zapsané „extrasuperslowly“ (max10 b.p.m.) a rozjel to jak je jazzově zvyklý. Jazzová živelnost ovšem v Janotových skladbách není ani náhodou a tak to vypadá, jako kdybyste tancovali s jazzovou mrtvolou. Ale na třetí místo (po Kočkovi a Květech) to stačilo. Neusnul jsem v průběhu celé skladby. U

Maracy

by se dalo uvažovat dokonce o pokusu o ohrožení duševního vývoje nezletilého.

Okrej

se stylizoval do metalisty po dvacátém pivě. Aspoň něco, čtvrtá píseň, která stojí za poslech.

Následující

Čankišou

pak znějí jako jeho slabý odvar.

Panychida za mrtvá jehňátka, by řekl můj kamarád Balík. Neuvěřitelné, jakou míru nesebekritičnosti CD snese, dodávám já.